



Cap a llevant, s'oviren formant la Costa Brava Cap Gros i Cap de Planes, Sant Sebastià, Bagur i sobre Vall-llóbraga, que està amagat, s'aixeca ferèstega muntanya, el cònic Montagut.

Un jorn jo vaig pujar-hi amb l'amic dilectíssim amb l'Oliveri Clara, de tan preuat record, i unes gentils donzelles, formoses i simpàtiques que allí, en el cim, semblaven les ninfes d'aquell lloc.

Quan fou? No ho sé; que sempre me plau el recordar-ho; com me doldrà per sempre la pèrdua de l'amic; enamorat com era dels boscos i muntanyes, qué be que s'hi trobava; qué alegre, qué feliç.

Més aí, la parca dura un dia va roba'ns-el, i ara mai més sa planta aquest cim trepitjarà, que plora convertint les gotes de rosada amb llàgrimes que vessa pel seu enamorat.

Oh terra benhaurada! Mon esperit sensible en tu hi ha trobat sempre afecte, inspiració, bell troç de l'Empordà, quadro esplendent, poètic, país honrat i noble, ningú et vol més que jo.

Les hores més felices que foren de ma vida i poden resumir-se amb el nom «joventut» aquí les he passades; per això tant l'estimo; els grats records que'n guardo els dec tots an a tu.

Oh fills d'aquesta terra. Oh calongins. Vosaltres que tot el que és ben vostre se bé quant ho estimeu; qué vostres fills no ignorin el quadro incomparable que des d'aquí es contempla, des d'aquí dalt La Creu.

I aixís un altre dia quan, retornant a casa, trepitjin eixa terra, amb trèmula emoció, amb amoroses llàgrimes saludaran Calonge, com ara jo et saludo oh pàtria del meu cor.

1927

F. BURNIOL

(1) Impresions i record d'una excursió feta a dit turó uns quants anys enrera.

La Creu d'En Castellà o del Castellà. Aquesta última denominació és preferida per alguns, fundant-se en que nostra típica muntanya era una pertinença del Castell de Calonge del qual foren quasi sempre senyors diferents nobles de Castella.

Moltes són les persones que han elogiat l'esmentada muntanya, entre elles l'insigne Castelar que, vingut a nostra vila allà per l'any 1877 en viat-

ge de propaganda electoral, en sortir de la població per el carrer de la Rutlla, avui Pi i Margall, tornant l'esguard enrera per dues vegades va exclamar ¡Qué hermosa montaña!

Una persona adinerada i de bon gust que la posseís tenint encompte l'abundància d'aigua que d'ella brolla la podria convertir en un esplèndid Parc fent construir ademés en el cim un artístic monument que podria ésser contemplat des d'una immensa distància, tant de la part de terra com de mar endins.

(Nota de la Redacció)

També nosaltres

El dia 26 de Maig prop-passat compliren 40 anys des que l'il·lustre Director de «El Diluvio» En Jaume Claramunt entrà a formar part d'aquell popular diari deixant de pertènixer a «El Suplemento», del qual havia sigut intel·ligent Redactor durant molt temps.

Amb motiu de tant important aconeteixement han sigut gairebé innumerables les mostres de simpatia que el venerable Sr. Claramunt ha rebut i està rebent, no sols dels propietaris del diari companys de Redacció i nombrós personal de la casa, si que també de la premsa, entitats de tota mena i particulars, que com l'enhonorabona que li ha estat tramesa de nostre vila, compren ademés de les autoritats municipals representació dels Centres de Cultura i de totes les classes socials.

LA VEU DE CALONGE vinguda avui a la vida s'associa amb gran entusiasme a les mostres de respecte i estimació que encara s'estan dirigint a l'infatigable defensor de totes les causes benefactores per la vida de l'humanitat.

L'ésser nosaltres humils i desconeguts, no són circumstàncies que puguin privar-nos d'unir nostra coral felicitació a les adreçades al escriptor integèrrim, glòria del periodisme espanyol, i així ho fem de tot cor.

LA REDACCIÓ

